

Recept na šťastný život

Recept na šťastný život

Dve korytnačky sa rozprávali o svojom šťastí.

Veľmi sa pri tom škriepili, pretože jedna chcela byť lepšia ako tá druhá.

„Ja som vyhrala víťazný pohár v súťaži za najrýchlejšiu korytnačku.“ vychvaľovala sa korytnačka Miki pred kamarátkou Jožkou.

„Aj tak som lepšia ako ty! Ja som toho určite vyhrala oveľa viac!“ nedala sa Jožka.

„Ja som získala...“ začala rozprávať korytnačka Jožka, ale vetu nedokončila. Uvedomila si, že nič

v živote nedokázala. Korytnačku Jožku to veľmi zarmútilo. Zostala smutná.

„Ešte som nepočula tvoju odpoveď.“ dobiedzala Miki. „Tak povedz, čo si v živote dokázala?“

Jožke sa tlačili do očí slzy. Nič významné sa v jej živote neudialo, nič nedosiahla.

„Takže nič?“ Miki sa zasmiala. „S takými ako si ty sa nechcem kamarátiť! Odteraz za mnou už nechod’

už nie sme kamarátky.“

Miki odišla a Jožka zostala pri rybníku sama. Bola veľmi smutná. Pozerala do vody a slzy sa jej kotúľali – dopadli do rybníka.

„Už zase prší?!“ z vody sa vynoril vodník a uvidel plačúcu korytnačku. „Och, to ty, milá korytnačka nariekaš?“

Korytnačka stále smutne pozerala do vody a vodníka si nevšímala.

„Ako sa voláš?“

„Jožka.“ povedala korytnačka, ale na vodníka sa ani nepozrela.

„Mňa volajú vodník. A prečo plačeš?“

„Neplačem. Len mi slzia oči.“

„Tak, čo trápi moju drahú korytnačku?“

„Vodník milý, povedz mi, čo si v živote dosiahol?“

Vodník mávol rukou a zoširoka sa usmial. „To by sme tu boli do večera. Dosiahol som svetový rekord vodníkov – vydržal som pod vodou niekoľko dní. Potom som dostal ocenenie za najkrajší rybník a ešte...“

„Nemusíš pokračovať.“ smutne povedala Jožka. „Vidím, že si šikovný a šťastný. Tvoji priatelia musia byť určite pyšní a hrdí.“

„Moji priatelia?“ zasmial sa vodník. „A vidíš tu nejakých?“

Korytnačka sa poobzerala dookola a uznala, že ide o celkom opustené miesto.

„Ty nemáš priateľov?“ začudovala sa Jožka.

„A kto by sa už len chcel kamarátiť so zelenou obludou?“

„Hm... Aj ja som zelená.“

„Aha, to som si nevšimol.“ zasmial sa vodník. „Johanka, ty určite kamarátov máš?“

„Volám sa Jožka.“ opravila ho. „A áno, mám kamarátku. Aj keď už asi nie. Určite nie! Už nie je moja kamarátka.“

„Ty si taká komplikovaná.“ vodník pokrútil hlavou a usmial sa na Jožku.

„Moja kamarátka sa mi smiala, že som v živote nič nedokázala, že nemám šťastie na nič. Som úplná troska.“

„Aha!“ zvolal vodník. „Tak o to ti ide! Preto si sa ma pýtala, čo som v živote dokázal. Teraz mi to už je jasné. A už viem, prečo si tu tak strašne nariekala.“

Vodník sa smial, ale keď videl, že korytnačka je naozaj veľmi smutná zvažnel.

Na chvíľu sa zamyslel, a potom povedal: „Ak chceš, pomôžem ti.“

„A ako mi chceš pomôcť?“ opýtala sa nedôverčivo korytnačka Jožka.

Vodník povedal s úplnou vážnosťou: „Pripravím ťa na preteky. Budeš tou najrýchlejšou korytnačkou na svete.“

Jožka sa potešila. Predstava, že vyhrá preteky ju preniesla do stavu blaženosti.

Prešli už dva týždne a korytnačka Miki sedela doma a rozmýšľala nad tým ako nepekne sa správala k svojej kamarátke Jožke. Bolo jej to veľmi ľúto. Uvedomila si, že teraz sa nemá s kým rozprávať, či smiať sa.

Odhodlala sa, že pôjde za Jožkou a ospravedlní sa jej.

Ako išla popri rybníku uvidela vodníka. Ten sa jej hneď prihovril.

„Ahoj, Jožka!“ zamával vodník na korytnačku.

„Ja som Miki, nie Jožka.“ opravila ho.

„Aha. Lebo sa veľmi podobáte.“

„Vodník, ty poznáš Jožku?“

„Áno, bola tu.“ odpovedal vodník. „A pýtala sa ma ako nájsť šťastie – ako byť šťastným. Vraj sa pohádala so svojou najlepšou kamarátkou, a tak bola veľmi smutná.“

Miki pochopila, že rozprávala o nej. Teraz chcela, čo najrýchlejšie nájsť svoju kamošku.

„Musím už ísť.“ oznámila Miki.

„A prečo sa ponáhľaš? Zostaň ešte chvíľku, prosím!“ naliehal vodník.

Miki nepočúvla a ponáhľala sa nájsť Jožku.

Prišla k Jožkinmu domčeku a zaklopala. Nikto však neotváral.

Začínala sa o kamošku báť. Stále si opakovala: „Čo ak sa jej niečo stalo?“

Pýtala sa každého, či nevideli korytnačku. Stále však dostávala odpoveď, akú nechcela počuť. Jožku už dlhší čas nikto nevidel a ani nevedeli, čo sa s ňou stalo.

Korytnačka Miki si smutne sadla na kameň. Za ňou sa ozval hlas. Bol známy a hneď vedela komu hlas patrí.

Za ňou stála Jožka.

„Jožka, prepáč mi, že som sa k tebe nesprávala pekne.“ úprimne sa ospravedlnila Miki. „Uvedomila som si, že mojím šťastím si ty.“

„To naozaj?“ prekvapene sa opýtala Jožka.

„Keby som stratila svoju medailu, nebola by som až tak veľmi smutná. Ale keď som stratila svoju najlepšiu kamarátku bolo mi to veľmi ľúto.“ povedala a sklopila zrak. Jožka Miki odpustila a opäť boli najlepšie kamarátky. A cítili sa skutočne šťastné, pretože tento pocit šťastia bol skutočný a nefalšovaný.

Svojím životom rozdávali recept na šťastie. Nenaháňali sa za peniazmi, či úspechmi, ale ich prioritou bolo priateľstvo. Tak vnímali šťastie.